

Évközi 23. vasárnap

Lk 14,25–33

„Krisztus követése”

Ez a szakasz Jézus-mondások gyűjteménye, amelyet az ideális tanítvány témája kapcsol egybe. Visszatérő motívuma: „ha valaki” (26–27. v.). Mindegyik bevezető formula arra hívja fel a figyelmet, hogy bár egyedi esetet mond a szerző, de ezzel általános érvényű szabályt akar közölni. A 26. versben a Jézus-követés átrendezi a családi kapcsolatokat. A 27. versben a Jézus-követés nehézségeire és terheire figyelmeztet. A 28. vers arra utal, hogy a Jézus-követés egy tervszerűen megtervezett élet. A 31. vers pedig arról beszél, hogy a Jézus-követés egyben harc az ellenséges hatalom, a gonosz ellen. Így érkezünk el a végső vershez, a 33.-hoz, amelyből kiderül, hogy Jézus követése csak akkor lehetséges, ha valaki „lemond mindenéről, amije csak van”. Csak így válhat Jézus tanítványává.

A szöveg hátterében és az elrettentő példázatok az okozza, hogy Jézus tömeg veszi körül. Sokan olcsó messiási reményeket keltő, népszerű prófétának tartják, aki meggyógyítja a betegeket, ingyen kenyeret ad az éhezőknek, szembeszáll a farizeusok vallási nyűgjeivel. Róla tehát azt remélik, most fogja helyreállítani Izrael királyságát. A nép lelkesedése fokozatosan ruházza fel Jézust és az általa hirdetett eszméket politikai tartalommal. Az apostolok közül a Zebedeus testvéreknek az anyja a jövőben királyságban miniszterséget vagy valami hasonló jó pozíciót akar biztosítani fiainak. Jézusnak tehát el kell mondani a tömegnek, hogy akár hiszik, akár nem, a tanítványsága nehézségekkel jár. Lukács az első jeruzsálemi út előtt már beszélt erről (9,23–27; 57–62) és később is visszatér erre a témára (16,1–31; 18,24–33). Sokan ezt a szöveget a monasztikus szerzetesség alapalkotmányának tekintik, pedig Jézus egyszerűen a követésének feltételeit szabta meg. Jézus követőjének útja, csak Jézus útja lehet, ahhoz pedig szervesen tartozik a keresztút is, csak ezen keresztül lehet Isten tervét megvalósítani.

Az Egyházban sokan úgy gondolják, különbség van a keresztény ember és a szerzetes között. Ugyanis éppen ezen figyelmeztetések kapcsán úgy gondolják, hogy a szerzetes a lemondáson és a világtól való elforduláson keresztül önmagába fordul, egy olyan

kevesek számára kiválasztott életet él, amelyet minden keresztény nem képes követni.

A konkrét figyelmeztetések itt is szimbolikus jelentőséggel bírnak. Sokan úgy gondolják a család adja a legfőbb boldogságot. Jézus nagyra tartja a családot, de nagyon jól tudja, önmagában még nem mennyország (26. v.). Jézus nagyra tartja az iránta való lelkesedést, de tudja, csak akkor van értelme, ha ez a lelkesedés el tudja viselni a nehézségeket is (27. v.). Jézus nagyra tartja azok döntését, akik őt választották, ugyanakkor tudja, csak az képes kitartani mellette, aki számol az ellenségeskedéssel, az üldözéssel, és tervszerűen felkészül rá (29. v.). Jézus nem fanatikusokat akar maga körül látni, akik könyörtelenül elpusztítanak mindent, ami nem szent. Tudja, ez a világ még sokáig nem lesz szent, a gonoszsággal együtt kell élni, az erőnket fel kell mérni (31. v.).

A kereszthordozás (27. v.) a szövegben még nem Jézus keresztre vonatkozik, hanem arra az általános tapasztalatra, hogy a kivégzésre ítéltnek magának kellett hordozni a kivégző kereszt vízszintes szárát. Ez a szókép is szimbolikus jellegű, mindannyian hordozzuk saját gyengeségeinket, amelyek meggyötörnek bennünket, de csak ezek által válhatunk Jézus tanítványaivá.

A családját gyűlölő tanítvány imája

Uram, erős segítségem vagy, menedékem bátyája! Ezért csodájává lettem sokaknak és nem vallok szégyent. Áldalak téged, mert ha sereggel állok is szemben és ellenségeim körülvesznek, akkor is benned bizakodhatom. Áldott legyél, Istenünk, mert áldásoddal befejezhetjük, amit elkezdünk, felépíted örök hajlékodat számunkra, melyet nem emberkéz alkot. Áldunk téged, Krisztus, győzhetetlen uralkodó, amiért a te erőd nem a katonák ereje, hanem az igazság vére és tanúságod Ige-kardja! Amen.